

[Kim Behnke]

dag, at nu er man så langt fremme, at det ikke er utænkeligt, at SF kan stemme for finansloven i 1992. Vi kan kun sige velbekomme! Hvis man kan lave en finanslov, der forener synspunkterne i Venstres partiprogram og SF's socialistiske synspunkter, ja, så har vi altså fået en sammenkogt ret, der er aldeles uspiselig.

Men det skyldes jo også kun, at der ikke er den store politiske uenighed mellem partierne, som man skulle tro ud fra partiprogrammerne. Når det kommer til stykket, viser det sig jo, at man stort set er enige. Man er enige om, at staten er god, staten skal være større og have mere indflydelse, og det private erhvervsliv kan lige allernådigst få lov til at overleve, så man kan skrabe de penge sammen, man skal bruge herinde. Og her adskiller Fremskridtspartiet sig altså meget markant fra Folketingets øvrige partier. Vi har den stik modsatte opfattelse, nemlig at staten skal svækkes og det private erhvervsliv styrkes.

Med andre ord: Det, der er brug for i Danmark, lige så vel som tilfældet har været mange andre steder ude i den store verden, er i allerhøjeste grad et opgør med alle de dogmer, der har ført Danmark derhen, hvor vi er i dag. Det er ikke en tilfældighed, at det netop er de nævnte partier, der er enige om finanslovforliget, for det er nøjagtig de samme partier, der de sidste 30 år har sikret flertallet bag den politik, der har ført så meget skidt med sig. Det er de partier, der har ansvaret for arbejdsløsheden, ansvaret for gælden, ansvaret for skattestrykket. Og til lykke med det, hvis det er særlig prisværdigt! Det synes vi ikke, vi synes, vi skal tage det opgør, præcis på samme måde som man ude i den store verden har valgt at tage et opgør med den forstenede betonsocialisme og alle de gamle dogmer.

I den forbindelse er vi fuldstændig enige med Ekstra Bladet, der har kørt nogle kampagner under overskriften »Velfærdsstaten er væltet, den fik for meget støtte«. Det er helt rigtigt set, det er det, der er tilfældet. Konkurrencen om at tilgodese interessegrupperne, interesseorganisationerne, vennerne i det politiske bagland, konkurrencen om, hvem der kan få flest poster på finansloven, så man kan tilgodese sine venner, har jo altså medført, at vi får disse finanslove, hvor man giver gigantiske subsidier til højre og venstre. Men der er jo nogen, der må betale gildet, og som vores skattesystem og

økonomi i det hele taget er skruet sammen, bliver det minsandten oven i købet de dårligst, de svagest stillede i samfundet, der kommer til at betale regningen for den såkaldte godgørelse, man udviser her fra Folketinget, en godgørelse, der jo er ganske let at skrue sammen, når man ikke selv skal betale gildet.

Med hensyn til arbejdsløsheden har regeringen jo meddelt i den seneste budgetoversigt, oversigt nr. 5, at i 1992 forventer man et arbejdsløshedstal på 295.000, altså stadig væk oppe i nærheden af de 300.000, og at det vil falde til 275.000 i 1993. Det er med andre ord et fald på 20.000, hvis vi ellers kan tro på oplysningerne, men det er den samme regering, der går ud og lover, at den politik, der nu er søsat, vil føre til 40.000-50.000 nye job. Hvordan kan det så være, at arbejdsløsheden kun falder med 20.000, når man altså lover 50.000 nye job? Jo, begge tal er som grebet ud af luften. Det ene tal er udregnet med højre hånd, det andet med venstre hånd, og den ene hånd ved ikke, hvad den anden gør. Det er rene og skære regneeksempler, der skal bruges til at tilfredsstille det politiske bagland, så man kan sige: Se, hvor er vi dygtige, se, hvad vi har gjort!

Kendsgerningerne er, at alle de forudsigelser, der er fremsat fra denne talerstol de seneste 10 år om, hvordan arbejdsløsheden vil udvikle sig, er blevet gjort til skamme, og sådan vil det også gå denne gang. Fejlen er, at den politiske opfattelse blandt dette brede flertal hen over midten er, at jo mere man regulerer, jo mere man styrer tingene, desto flere arbejdspladser skaber man. Ikke desto mindre er kendsgerningerne, som arbejdsløshedstallene jo også beviser, at jo mere man regulerer, desto værre går det. Folketinget burde faktisk i resten af denne folketingssamling udelukkende beskæftige sig med at vedtage love med overskriften »Forslag til lov om afskaffelse af lov om . . .«. Hvis man gjorde det i tilstrækkeligt omfang, var der en ærlig chance for at skabe nogle flere arbejdspladser.

Så er det også bemærkelsesværdigt, at regeringen nok en gang klynger sig panisk til håbet om, at konjunkturopsvinget vil komme. Det kan da godt være, det kommer, men det er jo ikke et resultat af den førte politik, det vil jo skyldes udefra kommende omstændigheder. I den forbindelse fristes man til at citere omkvædet i en kendt operettevis: »Da mine egne